

СВЕРКУНОВА АНАСТАСІЯ

МАТЕРИНСЬКА ЛЮБОВ

Матінко рідненька, сонечко моє, -
Завжди щедро гріє, щастя всім дає.
Ненько моя мила, на твоїх устах
Посміхнулась ніжна зірка золота.
Щиру радість полем вітер понесе.
І у цілім світі заясніє все,
Заспіває небо і розтане лід.
Вистачить любові, щоб зігріти світ.
А коли розлуки підступає мить
У очах, матусю, смуток забринить.
Де б я не бувала, чую я завжди
Як до себе кличеш і сумуєш ти.
Мрію повернутись, ластівко моя,
Бо без тебе, мамо, ніби гину я.
Без тепла й любові квіти не цвітуть,
Пташки не співають, діти не ростуть.
Щиру радість полем вітер понесе.
І у цілім світі заясніє все.
Заспіває небо і розтане лід.
Вистачить любові, щоб зігріти світ.

Я ВІРЮ

Була зима, коли ми вперше зустрілись.
Тоді в твої я очі подивилась
І зрозуміла: розцвіло кохання
Й відтоді стала жити в сподіваннях.

Але чекаю я тебе ще й досі.
Вже рік минув, зима знов на порозі,
А ти мене чомусь не помічаєш
Й лише малі надії залишаєш.

Та я не зупинюсь ні на хвилину,
І вірити ніколи не покину,
Що і в твоїй душі любов розквітне,
І прийде щастя лагідне, привітне.

Я мрію знов, і знов тебе чекаю.
І кожен день, мов долю, зустрічаю.
Ти - моя муза, ти моє бажання,
Ти - моя мрія, ти – моє кохання.

ДО СЛАВУТИЧАН

Славутич наш - це місто квітів,
Гордяться ним дорослі й діти,
Люблю його і я.
І важко злобу помічати
Й сумні обличчя зустрічати
У цих краях.
Але чомусь останнім часом
Не можуть люди бути разом -
Усі чужі ...
Вже хтось шукає безневинність
У недоречностях, як святцях, -
Світ - на межі,
Де кожен сам себе рятує,
Кого біда чужа хвилює?!
Де той із нас
Хто не живе заради себе,
Хто чистим ангелом із неба
Зійде в наш час.
Не сійте зло, отямтесь, люди!
Допоможіть біду забути
Й життю - цвісти.
Давайте разом мирно жити,
Давайте місто це любити
І берегти.

ДЕ ТИ?

Далекими стежинами
До щастя я іду.
І хочу знати впевнено:
Коханого знайду.
Перлиною засвітиться
Кохання неземне,
Неначе квітка, лагідне,
Мов сонечко, ясне.
У вітру запитала я:
“Чи десь в потоці днів,
У смутку чи у radoщах
Коханого зустрів?”
Та він зітхнув тихесенько
Листочками в саду
А я, самітня, мріяла:
Коханого знайду.
У золотого місяця,
Що зорі рахував,
Спитала я: чи милого
У світі не стрічав.
Він посміхнувся лагідно
І підморгнув мені.
Про щось співали зіроньки
В небесній далині.
І кучеряві хмароньки
Не знали, що казати,
Де щастя моє зоряне,
В яких світах шукать.
Даремно видивлялася,
Питала я у всіх,
Та лиш у сні побачила,
І твій почула сміх.
Далекими стежками
Я помандрую знов,
Щоб відшукати в світі цім
Омріяну любов.

ВЛАДА НОЧІ

Дика й свавільна ніч наступає.
Чорний диявол жертву шукає,
Щоб непомітно впасти на неї
Чорними крилами доньки своєї.
Темно у світі. Ніч наступає.
Ніби життя на землі завмирає.
Злісно й безжалісно темная сила
Сонечко радісне вмить загасила.
Холод, тривога, ніч наступає.
В темну безодню надію кидає.
Грішній людині – привід для втечі,
Від повсякденності вивільнить плечі,
Снами недолю заколихати,
Страх і турботи в снах заховати.
Тихо і сумно. Ніч наступає.
Світла краплини останні вбирає.
Грізна володарка всіх підкорила.
Чорна й жадлива в руках її сила.
Владу над світом міцно тримає
Хай усі знають: ніч наступає...